

UTROTNINGSKRIGET

MOT JUDARNA

DEN 17 december 1942 uppläste den engelske utrikesministern i underhuset en av de allierade staternas regeringar samt av franska nationalutskottet undertecknad deklARATION, vari de förklarade, att det var dem bekant, att de tyska myndigheterna nu hölle på att förverkliga planer på att utrota det judiska folket i Europa. Under fasansfulla förhållanden transporterades judar från alla ockuperade länder till Östeuropa och Polen. »Alla judar med undantag för några särskilt specialiserade arbetare, som behövas för krigsindustrien, föras systematiskt bort från de ghetton, som de tyska inkräktarna inrättat. Man hör aldrig mer talas om dem, som bli bortförda. De arbetsföra sändas till arbetsläger, där de måste arbeta, till dess döden följer, och de svagare dö av köld eller hunger eller utsättas för avsiktliga massakrer vid massekutioner.» Deklarationen föranledde en kort debatt. Efter dess slut reste sig underhuset och ägnade genom en minutslång tystnad de judiska martyrerna sin hyllning.

Om den skoningslösa behandlingen av judarna finnas redan åtskilliga beskrivningar, som ha få motstycken i historien. Givetvis äro dylika skräckskildringar svåra eller omöjliga att kontrollera, helst som de av Tyskland erövrade östeuropeiska områdena numera äro liksom medelst en järnridå skilda från det övriga Europa. Men det har dock ej av nazisterna förnekats, att avlivningar av judar där systematiskt äga rum. Det kan ej heller råda något tvivel om att den psykiska tortyr, som offren underkastas före och under deportationerna till Östeuropa — sålunda kontrollerbara fakta — är av den art, att sådant icke ansetts vara möjligt i 1900-talets Europa. Det torde vara tillräckligt att hänvisa till de schweiziska tidningarnas framställningar av hur det tillgick i Vichyfrankrike vid deportationstågens avgång, då barnen sletos från föräldrarna, eller till vederhäftiga författares beskrivningar — bland vilka några översatts till svenska — av förhållandena i deportationstågens godsfinckor, vari offren inpackats, eller till skild-

ringar härrörande från sådana journalister, som med tysk tillåtelse besökt exempelvis Warszawas ghetto och beskrivit de svältande och vanärade judarnas bottenlösa elände.

Hitler har som bekant upprepade gånger förkunnat sin avsikt att utrota judarna från Europa, det blivande tyska »storummet», och de tyska myndigheterna medge i överensstämmelse härmed ej längre utresa åt judar, även om dessa förete inresevisum till neutralt land. Enligt Hitler är det judarna, som äro de egentliga upphovsmännen till det nu pågående kriget, till vilket Tyskland är alldeles oskyldigt. Orsaken till att de låtit det utbryta, är helt enkelt den, att de så hoppas kunna utrota de ariska folken för att sedan själva kunna behärska jorden. (Hitlers tal i Berlins sportpalats 30 jan. 1942.) Men resultatet skall bli — det har Hitler varierat i olika tal — att det öde judarna tillämnat arierna, nu skall drabba dem själva. I sitt nyårsbudskap till det tyska folket i år uttryckte han saken så: »Denna gång komma inte på nytt ostraffat millioner hyggliga människor att av en förbannad ras drivas ut på slagfältet och offras, för att den internationella judendomen skall kunna göra sina affärer eller få leva ut sitt gammaltestamentliga hat.»

Den så att säga ideologiska grundvalen för denna åskådning, som är nazismens officiella och bibringas eleverna i de tyska skolorna, äro de bekanta »Zions vises protokoll», som, sedan de gjort sin tjänst hos den ryska antisemitismen, med lysande framgång lancerats i Tyskland av bland andra Alfred Rosenberg. Enligt denna bok utgör det judiska folket en fantastiskt mäktig, hemligt organiserad international av nidingar, som med infernalisiska ränker arbetar på den icke-judiska mänsklighetens underkuvande. Att »protokollen» avslöjats som ett falsarium, har ej nämnvärt minskat deras propagandistiska kraft, emedan de, enligt den nazistiska dogmatiken, ge en riktig bild av den judiska »världsfienden», vare sig de äro äkta eller ej. I den nazistiska religionen — det är knappast missvisande att benämna den så — intager juden samma plats som djävulen fordom i den kristna, och judehatet har därför blivit ett livsåskådningselement. Redan från begynnelsen blev antisemitismen ett medel att bibringa nazisterna det hat, som enligt deras uppfattning är en nödvändig förutsättning för den fanatiska kampvilja, som för till seger.

I tider av stor materiell och andlig nöd söker sig »folkvreden» ett hatobjekt enligt minsta motståndets lag. Det ligger i grupp-hatets natur, att den skyldige alltid är någon, som ej tillhör den

egna gruppen. »Om Tibern steg till stadsmuren», skrev Tertullianus, »om Nilens översvämningar ej gåvo fälten nog vatten, om himlen ej skänkte regn, om jordbävning inträffade, om pesten rasade, skallade ropet: 'kasta de kristna för lejonen!'» Citatet ger judarnas situation vid tiden för Weimarrepublikens, »juderepubliken», fall. Anloppet på denna — av nazister och nazistsympatisörer — skedde i det maniakaliska judehatets tecken. Sedan gick utvecklingen obönhörligen fram över den europeiska judenheten, först i Tyskland sedan i de av Tyskland ockuperade länderna och i dess vasallriken. T. o. m. Mussolini, som före sitt förbund med Hitler tagit bestämt avstånd från antisemitismen, tvangs att införa judelagar efter tyskt mönster.

Många av nazismens vänner och motståndare i Tyskland hade väntat sig en annan utveckling. Man hade trott, att Hitler, sedan han 1933 delvis såsom antisemitismens främste målsman lyckats erövra makten, småningom skulle skjuta judefrågan i bakgrunden efter att ha fördrivit en del av de tyska judarna, konfiskerat deras egendom och utstött de övriga ur den tyska folkgemenskapen. Att så icke blev fallet, hade emellertid många orsaker av inrikes- och utrikespolitisk art. Endast ett par av dem kunna här beröras.

Den nazistiska »elitens» värde över tyska folket och dettas hegemoni över främmande nationer kan enligt nazistisk uppfattning endast upprätthållas av »hårda» härskare. Antisemitismen betraktas i S. S.-formationerna och i andra elitkadrer medvetet som en nyttig »skolning i herremakt». Ej mindre viktig är den roll, antisemitismen särskilt efter 1933 kom att spela i den nazistiska världspropagandan, varpå utomordentligt stora summor mark frikostigt offrats. Genom att väcka det slumrande judehatet hos nationerna hoppades man kunna vinna inflytelserika grupper i alla land för hitlerismen. Metoden, belyst i flera intressanta framställningar om femte kolonnens organisation och verksamhet i olika länder, var densamma som i Tyskland före 1933: landet i fråga förklarades vara behärskat av diaboliska judar, från vilka det gällde att befria det. Rauschning berättar i »Nihilismens revolution», att Hitler låtit undfalla sig följande betecknande ord till honom: »Ni skall få se, hur liten tid vi kommer att behöva för att kasta världens idéer och synpunkter över ända blott genom att angripa judarna... Om judarna förintades, måste man uppfinna dem.»

Antalet judiska civilpersoner, som av nazisterna hittills direkt eller indirekt drivits i döden, har beräknats till cirka 2 millioner. De flesta av dem ha givetvis omkommit genom hunger, köld och

umbäranden eller ha tvungits att taga sitt, i många fall också de sinas liv. De i Tysklands våld ännu varande judarna torde uppgå till ungefär 5 millioner.

Att millioner av Europas befolkning bragts om livet eller invigts åt döden utan dom och rannsakan, ja, utan att något juridiskt brott lagts dem till last, endast på grund av att de tillhöra en ras, vilken dekretas vara mindervärdig och tillvitas planer, på vilkas existens ingen människa utanför det nationalsocialistiska lägret tror — det är en i världshistorien enastående tilldragelse. Reaktionen har också blivit våldsamt stark, säkerligen starkare än nazisterna väntat, starkast säkerligen i de ockuperade länderna, t. ex. i Holland, vars 180,000 nu till deportation dömda judar både som medborgare och människor åtnjöto allmän aktning. I vårt land ha judeförföljelserna, särskilt de i Norge, framkallat en praktiskt taget enhällig reaktion och till följd av den nazistiska mentalitet, som de avslöjat, tvivelsutan mer än något annat skadat Tysklands anseende.

De principer, på vilka den mänskliga sammanlevnaden sedan århundraden baserats i Europa, vila ytterst på värnaden för människovärdet. Det övervåld, som nu med berätt mod begåtts och begås mot den försvarslösa europeiska judenheten, bär vittnesbörd om ett åskådningssätt, som är oförenligt med dessa principer. Redan 1938, efter de då timade judeprogromerna, skrev Svensk Tidsskrift: »Det kan ej tänkas en civilisation, förtjänt av detta namn, om elementära rättsgrundsatser, uppbyggda under seklers möda och utgörande ovillkorliga beståndsdelar i en västerländsk kultur, trampas i stoftet.» Vad som därefter skett, mitt i Europas hjärta, gör hotet mot civilisationen, mot de kristna humanitetsidealen än mer skrämmande.